

Всички изтръпнаха: спирането и забавянето на горокоса, макаръ и за нѣколко минути, можеше да струва живота на всички.

Капитанъ Симаковъ не се подвоуми.

— Стой! — изкомандва той високо и решително. — Или всички ще се спасимъ, или всички ще изгоримъ.

Горокосътъ застана неподвижно. Помощникъ-машиниста излѣ върху си кофа вода и започна силно да дърпа теленото въже, за да го откачи отъ дървото.

— Не се забавяйте зарадъ насъ! Спасете се вие, спасете и горокоса! — телефонираха змейцитѣ.

Следъ голѣми усилия въжето се откачи, и сухопътниятъ корабъ потегли всрѣдъ облаци отъ димъ, настиганъ отъ огненитѣ езици на пожара.

Симаковъ даде заповѣдъ всички да слѣзатъ въ вътрешното помѣщение на кораба, а самъ той остана на капитанското мѣстче.

— Живъ ще изгоришъ — извика му Бугаевъ.

— Азъ съмъ длъженъ — възрази Симаковъ и, преди да се доизкаже, димътъ го задуши, той се закашля и щѣше да падне.

Бугаевъ бързо го прегърна като дете и го свали въ каютата. Но и тукъ мъчно се дишаше.

Авиаторката Форъ припадна. Джимъ веднага ѝ се притече на помощъ. Той приподигна главата ѝ и почна да духа въ лицето ѝ. Лѣкарката, бледа като мъртвецъ, се запжти къмъ аптеката за спиртъ. Тя едвамъ се държеше на краката си и падна до вратата.

Симаковъ потърси по телефона змейцитѣ. Отъ тѣхъ никой не се обади.

— Ще видя отъ кувертата, да не би „Змеятъ“ да се е откъсналъ — каза той.

Тома излѣзе отпредъ и тръгна предъ него. Съ мъка тѣ се качваха по горещата желѣзна стълба. Съ коженитѣ си ръкавици Тома подигна капака на изхода и веднага го отпусна. Гъстъ горещъ димъ нахлу презъ отвора